

Nieuwland

Negen verhalen van bewoners

Nieuwland aan zet, februari, 2002

Negen verhalen van bewoners

Verhalenronde Nieuwland aan zet op 4 februari 2002

KarsAdvies
Erasmuslaan 1b
3584 AZ Utrecht
Tel: 030-2129847
Email: jmkars@planet.nl

DE VERHALENRONDE VAN NIEUWLAND

Op 4 februari 2002 wordt in de wijk Nieuwland in Schiedam een verhalenronde voor en door bewoners gehouden. De verhalenronde vindt plaats in het kader van Nieuwland aan zet. Nieuwland aan zet is een programma waarvan de activiteiten en de projecten door bewoners zijn aangedragen en door professionals en gedeeltelijk ook door bewoners zijn uitgewerkt.

Als uitgangspunt voor het programma gelden het merk en de kernwaarden van de wijk. In een aantal sessies in Novotel worden merk en kernwaarden gezamenlijk door bewoners en professionals geformuleerd. Het merk(statement) voor de wijk luidt: "Nieuwland een woonplek voor iedereen". De kernwaarden van de wijk zijn: culturele diversiteit, mobiliteit, levensruimte, samen zijn, in orde en durf.

Op 4 februari worden de resultaten van de Novotelsessies gepresenteerd aan de wijk. Acht bewoners vertellen een verhaal aan hun medebewoners. In de voorbereiding worden zij daarbij begeleid door de regisseur Ewout Eggink. Uiteraard waren zij zenuwachtig en dat hoort ook zo. Zij hebben ons een prachtige avond bezorgd en hun steentje bijgedragen aan het gevoel van trots zijn op de wijk. Wij zijn trots op hen.

Achtereenvolgens worden de volgende verhalen verteld:

- 3 Het verhaal van Ati: *De geschiedenis van Nieuwland*
- 5 Het verhaal van Liesbeth: *Buiten spelen, toen en nu*
- 7 Het verhaal van Jamila: *Verschillende culturen in Nieuwland*
- 9 Het verhaal van Nel: *De geschiedenis herhaalt zich*
- 11 Het verhaal van Jan: *Over het verenigingsleven*
- 12 Het verhaal van Ananti: *Verschillende culturen samen*
- 14 Magda: *Verschillende verhalen in beeld gebracht*
- 17 Het verhaal van Riet: *De renovatie*
- 19 Interviews door *Liesbeth*

Veel leesplezier

Hans Kars

DE GESCHIEDENIS VAN NIEUWLAND

Terug naar de tijd toen Nieuwland nog voornamelijk bestond uit weilanden, sloten, volkstuintjes en sportvelden, met hier en daar een boerderij en pakweg zo'n honderd woningen.

Even tussen haakjes: de naam "Nieuwland" dateert al van 1246, toen de Klaringerdijk aangelegd werd en er daardoor een nieuwe polder ontstond: *nieuw land*. Leuk om te weten, maar verder niet belangrijk voor mijn verhaal.

In 1939 woonde ik op de Schiedammerweg nummer 101.1, het laatste huis vóór de levensgevaarlijke onbewaakte overweg. Die overweg heeft plaatsgemaakt voor een tunnel, een stukje verderop, en station Nieuwland is er gekomen. Er stonden daar toen – en ze staan daar nog steeds, alleen heet het er nu Van der Duijn van Maasdamstraat – acht huizen.

We gaan verder de Schiedamseweg op, en dan komt eerst de Voersloot, die naar de molen aan de Poldervaart liep, die voor een groot gedeelte de bemaling van de polder verzorgde. In de oorlog is deze molen door de Duitsers in brand gestoken, als wraak voor sabotage aan de spoiler. Die is er ook nog steeds, over de Poldervaart.

En toen was het er een tijdje héél erg waterig

(In die Voersloot kon je lekker vissies vangen, en dan moet je niet denken dat wij een hengel hadden, welnee! Een boomstok en een draad van je moeder, en jongens, je had een spa van je vader uit de tuin, en je ging wormen vangen, die bond je eraan, en: de mooiste stekeltjes en salamanders! En met een rood lapje kon je zo fijn kikkers vangen.)

Naast de Voersloot was de tuinderij van Eijgenraam, die een gedeelte van zijn oogst verkocht in zijn eigen groentezaak aan de Dam.

Nou, dan kwam de boerderij van Verdel, en dan, op de hoek, Café Sport, van de familie Van Harmelen. Rechtsaf de Spieringshoek, linksaf de Damlaan met aan de rechterkant de boerderij/melkhandel van Daalmeijer, en zo'n 200 meter naar links de boerderij van Kool, en voor de rest: weiland, weiland, weiland.

Een stukje verderop, linksaf de oude Dijk, rechtsaf de Damlaan, maar eerst even terug naar de Spieringshoek. Naast de speeltuin, die bij Café Sport hoorde, lag wéér weiland: maar dat was geen gewoon weiland, nee, dat was de ijsbaan, waar veel Schiedammers de eerste wankelende schreden op het ijs gezet hebben. Verder links en rechts voetbalvelden en volkstuintjes, tot je bij Huize Spieringshoek kwam. Is er nóg. Klein stukje rechts, linksaf langs de Poldervaart, rechtdoor langs de botenverhuur Koens, linksom langs het graf, holletje op: Vlaardingerdijk, einde Nieuwland.

Vervolg verhaal Ati

We waren gebleven op de hoek Damlaan/Oude Dijk. Daar lag het huis van de familie Damen, lorrenhandel. Verder wat woonhuizen en nog verder de boerderijen van Hoogeboezem, en helemaal aan het eind sinds 1948 het zigeunerkamp, voormalige vuilstortplaats (maar van bodemverontreiniging had men toen nog nooit gehoord!).

De Damlaan, sportvelden en weiland, tot we rechts bij het ietwat smoezelige kruidenierswinkeltje van Lansbergen komen, met daarnaast het hofje dat de weidse naam van Tuinstraat droeg. Linksaf daar tegenover het laantje van Offermans, met de lijstenfabriek en de achteringang van voetbal- en cricketvereniging Hermes/DWS, rechts verder huizen, de kwekerij van Van Voren, en het terrein van De Kuup, de smid en veehandelaar, die “niet teugen vloeken kon”.

Rechtsaf weer huizen en op de hoek Garage De Koster.

Linksaf dus Hermes; het verhaal gaat trouwens dat, toen op een mooie zomerdag een bewoonster van de Damlaan soep stond in te scheppen, er een cricketbal midden in de soeppan terecht kwam.

Dan had je nog de Konijnenbuurt, zo ongeveer waar nu het Schuttersveld is, en dat zo genoemd is omdat daar vroeger het oefenterrein van de schutterij in de buurt was.

Rest nog te vertellen dat de plannen voor stadsuitbreiding al in 1920 bestonden: er was zelfs al zand aangekocht om de terreinen op te hogen, maar dat er ten gevolge van de slechtere economische omstandigheden en de oorlog en de oorlog pas in 1948 een begin gemaakt werd met de bouw rond de Troelstralaan, en dat ongeveer in 1976 de wijk vol was.

En wat hebben ze nou met dat zand gedaan?

Dat zand werd opgeslagen achter de Julianalaan in west, en dat is bij de oudere Schiedammers bekend als “de zandvlakte”.

Tot zover: de geschiedenis van Nieuwland!

Het verhaal van Liesbeth

BUITEN SPELEN, TOEN EN NU

Wat is eigenlijk het verschil tussen spelen toen en nu in de wijk Nieuwland?

Niks.

Want toen ik als driejarig meisje in de wijk kwam wonen waren de binnenterreinen tussen de flats, de straten en de pleinen die er nu zijn, die waren er toen ook al. Maar bij het begin van de wijk had bijna geen één bewoner een auto: de straat werd volop gebruikt als speelterrein.

Hinkelen en rolschaatsen, voetballen, steppen, bordje-bal, stoepranden: dat kon toen allemaal zonder gevaar. De enige vervoersmiddelen die je regelmatig langs zag komen waren de melkboer, de bakker, de schillenboer en de lorrenboer.

Zo vergeet ik nooit de tijd dat de Burgemeester Van Harenlaan werd aangelegd en geasfalteerd. Dat was een ideale rolschaatsbaan: er werden zelfs wedstrijden gehouden.

Ook waren er terreintjes in de wijk die braak lagen omdat nog niet duidelijk was wat er gebouwd zou worden. Zo was er een terrein aan de Schimmelpenninckstraat, bij station Nieuwland, waar nu de flat Damstate staat. In de zomermaanden werd dit terrein volop gebruikt door de jeugd, voor het bouwen van hutten: één vader zorgde voor hout, een andere vader zorgde voor spijkers en hamers, en weer een andere vader hielp op zijn vrije dag mee met bouwen. En dan de moeders? zul je denken: als de hutten klaar waren werden er pannenkoeken gebakken en voor limonade gezorgd om dat te vieren.

Meer en meer werd het straatbeeld ingenomen door de auto's .

Er kwamen dus minder speelplekjes voor de kinderen, ze moesten vaker uitwijken naar de binnenterreinen. En zo kwam ook de overlast. Voetballende kinderen met de muur als doel. Je zult er maar wonen: bonk – bonk – bonk, in je huiskamer.

Hier moesten oplossingen voor komen: men ging op zoek naar terreintjes waar de jeugd ongestoord kon voetballen zonder overlast te veroorzaken.

Vervolg verhaal Liesbeth

En dan stoepranden; dit spel wordt tegenwoordig nog steeds veel gespeeld door de jeugd. Alleen: als je dit speelt, dan moet je oppassen voor de auto's die voorbijschieten. En als je dan een mooi plekje hebt gevonden dan is het niet te hopen dat er een bewoner thuiskomt met een auto: want hij wil perse parkeren op het plekje waar je bezig bent. En waarom, zult u zich afvragen? Nu, het plekje is toevallig voor zijn portiekdeur, en het liefst wil men parkeren zo dicht mogelijk bij de deur. En dit levert vooral bij de jeugd irritaties op. Als bewoner kun je ook denken: "Ik parkeer zo lang ergens anders, en als de kinderen weg zijn dan kan ik alsnog voor de deur parkeren".

Toch wordt er nog veel gebruik gemaakt van de binnenterreinen. Hier spelen de allerkleinsten veilig en ongestoord onder het toezien van vader of moeder. Ook de pleinen in de wijk worden steeds meer gebruikt als speelplein. Vooral de Speeldam, een initiatief van de Dienst Sport & Recreatie en T.O.S., Thuis Op Straat, maken hier dankbaar gebruik van. Kinderen kunnen zich daar uitleven met allerlei spelmateriaal dat ze kunnen lenen.

Laat het duidelijk zijn: kinderen móeten buiten spelen. Dat was toen al zo, maar nu nog steeds. Laten we met z'n allen zorgen dat zij dat ook *veilig* kunnen doen.

VERSCHILLENDE CULTUREN IN NIEUWLAND

Ik ben in 1978 naar Nederland gekomen. Ik en mijn ouders kwamen in een dorpje, in Dieren, wonen. In die tijd was ik zeven jaar. Mijn jeugd heb ik daar doorgebracht. Op mijn achttiende ging ik trouwen. Sinds die tijd kwam ik in Nieuwland wonen.

In de eerste vijf jaar van mijn huwelijk heb ik niet veel gezien van Nieuwland. Ik kwam nauwelijks buiten: het enige wat ik kende was waar mijn dokter was of het consultatiebureau. Mijn eerste kind was geboren en ik had het dan ook druk met de opvoeding. Dat er activiteiten gaande waren in Nieuwland: daar was ik niet van op de hoogte. Immers, wie moest het mij vertellen? Al mijn familieleden waren tégen dat soort dingen. Ik wist ook niets anders dan thuiszitten. In die tijd vond ik het wel leuk, want iets anders, ja, dat kende ik niet.

Na mijn tweede kind kwam ik er alleen voor te staan en moest ik in zeer korte tijd allemaal dingen regelen voor mijzelf. Bijvoorbeeld in het eerste halfjaar was ik constant bezig met het regelen van mijn uitkering. Kort daarna moest ik mijn oudste dochter inschrijven op de school.

Ik was vaak verdwaald in Nieuwland omdat ik Nieuwland niet goed kende. Ik herinner mij nog steeds die eerste keer dat ik in de bus stapte in Nieuwland: het was bus 52, en die moest mij brengen naar het Schieland Ziekenhuis.

Ik stapte de bus in en ging netjes zitten, “want de buschauffeur brengt mij wel waar moet zijn”, dacht ik.

Ik zag boven mijn hoofd een rood stopknopje waar je op kon drukken. Ik dacht: “Dat knopje moet ik zéker niet aanraken, want dat is alleen voor noodgevallen!” Ik had geluk gehad, want de buschauffeur stopte voor de deur van het ziekenhuis. Ik was blij, en dacht: “Ja, het is eigenlijk helemaal niet zo moeilijk!” Toen ik terug ging nam ik weer dezelfde bus. Ik vroeg aan de buschauffeur voor de zekerheid of dit de bus was die mij naar station Schiedam kon brengen. Nou, de buschauffeur bevestigde dat, en ik was trots op mijzelf dat ik dat allemaal zelfstandig had gedaan. Ik realiseerde mij op dat moment niet dat het station waar ik woonde station *Nieuwland* heette. De buschauffeur bracht mij netjes naar station Schiedam! Ik keek naar buiten en dacht: “Dat komt mij helemaal niet bekend voor”. Ik ging naar de buschauffeur en vroeg nog een keer of dit station Schiedam was; de buschauffeur keek mij aan en zei: “Mevrouw, dit is station Schiedam! U wilt mij toch niet gek maken?!” Ik stapte uit en dacht: “Ja, die man is zéker gek!”

Ik ging lopend naar huis. Ik liep de hele tijd rechtdoor, ik keek de hele tijd om mij heen in de hoop dat ik een bekend gebouw zou tegenkomen. Opeens zag ik het hoge gebouw van DSW Verzekeringen. Ik was blij, want ik heb dat gebouw wel vaker gezien als ik daarlangs kwam met mijn man in de auto. Zodoende kwam ik heelhuids maar wel uitgeput thuis.

Vervolg verhaal van Jamila

Vanaf die tijd werd ik almaar actiever in Nieuwland.

Een half jaar later kwam er een buurtmoeder bij mij thuis, en zij vroeg of ik mee wilde doen met het Opstap-project. Ik stemde daarmee in en deed twee jaar daarin mee. Die training werd gegeven in het Wijkcentrum Wibautplein. Ik kwam daar in contact met vrouwen van verschillende nationaliteiten. Ik bewonderde de vrouwen die de training gaven, en wilde ook graag iets doen.

In 1996 begonnen de Marokkaanse vrouwen met Arabische les in Nieuwland. Ik deed daar ook aan mee, en kwam in contact met Nel Bootsman en Marcelle Jansen. Sindsdien bleef ik, als contactpersoon voor de vrouwen.

Na twee jaar vrijwilligerswerk te hebben gedaan wilde ik graag een opleiding doen als pedagogisch werker. Ik heb mijn diploma gehaald, en werk nu sinds anderhalf jaar bij de Stichting Welzijn, in het Marokkaanse mentoraat-project.

Met vallen en opstaan heb ik een plek kunnen vinden. Nu is mijn netwerk hier in Nieuwland zo groot dat haast iedereen mij hier kent. Ik woon nu 12 jaar in Nieuwland en ik vind het nog steeds leuk. Mijn kinderen zitten hier in Nieuwland op school en hebben veel vrienden en vriendinnen, en wat ik vooral leuk vind van Nieuwland is dat je alles goed kunt bereiken met het openbaar vervoer.

Het verhaal van Nel

DE GESCHIEDENIS HERHAALT ZICH

Ik ga jou wat vertellen over vroeger!

Toen ik hier in 1964, en in 1965 ook, kwam wonen, ja, toen heette het hier “de hongerput”, want dat was de bijnaam van Nieuwland. Je vraagt je dan af: “waar komt zo’n bijnaam vandaan?” Goed, het was een put, want het lag onderaan een dijk, en was ook op veel plaatsen een bouwput. Dus wel begrijpelijk, zo’n naam. Zullen we een stukje teruggaan in de tijd?

De oorlog is voorbij, er wordt gerouwd, er wordt getrouwd; woningen zijn er niet, maar wel - op zoek naar een eigen nestje – inwonen bij pa en ma, opa, oma of een oom en tante, of er waren gelukkigen die een huisje toegewezen kregen.

De wederopbouw van alles is in volle gang.

Uitbreiding van dorp en steden, nieuwbouw wordt er gepleegd.

Van 1950 tot 1970 gaan de weilanden en voetbalvelden van Ati eraan: de eerste, grote na-oorlogse stadsuitbreiding werd een feit. Er was werk, er was véél werk: Guston, Wilton, de glasfabrieken. Ze haalden hun arbeiders uit Groningen, Drente en Brabant, en zij wilden hier ook graag wonen en hun gezinnen hiernaartoe halen, want dat pendelen is ook niet alles.

De eerste woningen zijn klaar. “Nieuwe hoogbouw” heet het. De woningen worden ingenomen door jonge, kinderrijke gezinnen, mooie nieuwe huizen, met veel ruimte en groen, brede trottoirs, met aan de horizon de skyline van Delft en Vlaardingen. Woningen met een huur van 14, 15, ja 16 gulden per week; dat was véél. We kregen ons loon toen nog wekelijks in een zakje mee naar huis, en dat was vreselijk veel, want je kwam uit een vrije woning in de stad of vanuit inwonen, en dan betaalde je dus 4, 5 gulden per week. Nu zijn die huren voor diezelfde woningen 600 tot 800 gulden per maand.

Tsjonge, dat was wel een rib uit je lijf!

En dan moest er vaste vloerbedekking komen, want het was puur beton waarop je woonde: de vloerbedekking moest er dus komen voor de warmte en de geluidshinder.

Ja, en met die vloerbedekking moest er ook een nieuwe stofzuiger komen, want met de zwabber en stoffer-en-blik ging het niet meer.

En dan moest er een koelkast komen, want het straatje en het plaatsje van vroeger en een vliegenkast voor de melk en de kaas, dat was er ook niet meer.

Vervolg verhaal Nel

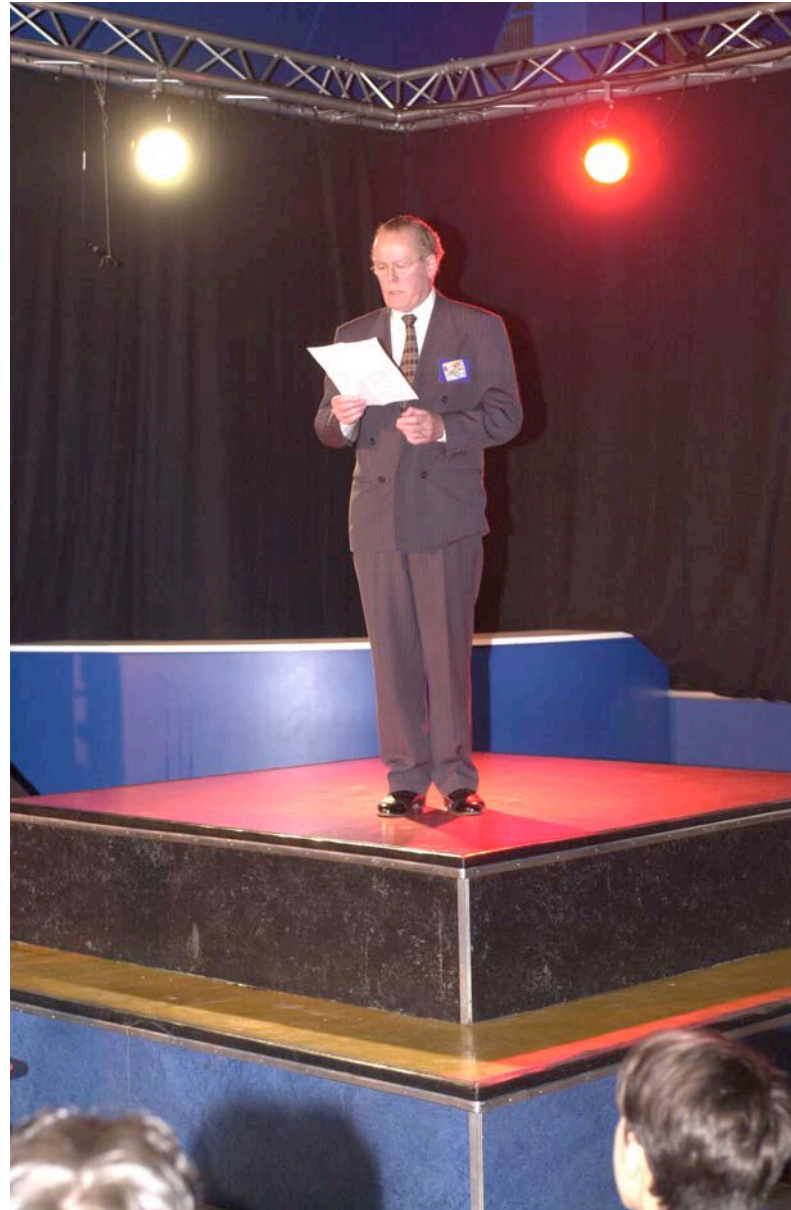
Wat een kosten allemaal!

En wat komt er al niet bij: gordijnen, vitrage, televisie en noem maar op. Dat was niet meer op te brengen voor vader alleen. Moeder zocht ook een baantje, en zo kwamen de sleutelkinderen, want overblijven en kinderopvang was nog een onbekend verschijnsel.

Maar ik, ik woon fijn in Nieuwland.

Ik heb ervoor gekozen om hier te mogen wonen, en dat de buitenwereld onze wijk die bijnaam “de hongerput” gaf, dat kan mij niet schelen. Ik woon nog steeds fijn in Nieuwland, en de geschiedenis herhaalt zich, en zal zich blijven herhalen, misschien in wat gewijzigde vorm: toen waren het de Groningers, de Drenten en de Brabanders die het multicultureel maakten, nu zijn het de Turken en de Marokkanen en Antillianen; nu zijn er allerlei voorzieningen en zelfs nu zien wij nog kans om de straat voor een hele dag afgesloten te krijgen voor alle verkeer, om de Wereldmarktdag te kunnen doen. Net als in 1965, voor Koninginnedag. Zie je wel: de geschiedenis herhaalt zich.

En ik voel mij nog steeds prettig in Nieuwland.

Het verhaal van Jan

OVER HET VERENIGINGSLEVEN

Sinds 3 februari 1959 ben ik bewoner van Nieuwland. Het was die dag heel erg mistig. Ik weet de datum nog goed, omdat onze dochter die dag werd geboren.

We waren blij met ons huis in de Martijnstraat, na één jaar ingewoond te hebben bij mijn schoonouders op zolder.

Nieuwland was prachtig! Wat wilde je: alles nieuw, met acht gezinnen op de trap en béregezellig. Hollands rooster: iedere week de trappen en de hal schoonmaken. En dat ging beter, en schoner, dan nu met de professionals!

De opbouw van het Winkelcentrum Nieuwland op de Nolenslaan, met echte winkels. Het woord “supermarkt” bestond toen nog niet in de volksmond. Daar waren gevestigd de bakker, de slager, de visboer, juwelier, boekhandel, bloemenzaak, kapper, kledingzaak, huishoudelijke artikelen, Jamin en de kaasboer.

Maar ik ben de wijk trouw gebleven, en wij wonen nu 38 jaar op de Damlaan.

En nog steeds met plezier!

Alleen wordt het gevoel de laatste maanden minder. Waarom?

Door het ouder worden? Nee, dat niet.

Het wordt wat minder prettig in Nieuwland, want wist u dat in maart de enige bank in Nieuwland, de Fortis-bank, gaat sluiten? En dat de geruchten sterk toenemen over het sluiten van het postkantoor van de Nolenslaan?

Ook wordt het Dienstencentrum De Vier Molens afgebroken.

Vervolg verhaal Jan

U zult zeggen: “Ja, maar er komt een nieuwe voor terug”, maar wel kleiner van opzet, want vijf avonden in de week zijn er vijf verschillende biljartverenigingen aan het biljarten, en ik ben lid van de pot “Krijt op tijd”, en woensdagavond het ouderenbiljart, met vijftig personen met vijf biljarttafels.

Maar er komen er maar twee voor terug in het nieuwe dienstencentrum, dus de verenigingen hebben geen bestaansrecht meer. We worden met z’n allen naar Biljartvereniging De Kromme Keu in de Lange Nieuwstraat gedirigeerd, dus we worden de wijk uitgestuurd!

Nieuwland is aan zet, dus: geen woorden maar daden. Zorg dat deze vijf verenigingen in Nieuwland kunnen blijven. Nieuwland vergrijst, dus kijk vooruit.

Ik hoop en vertrouw dat de actieve groep “Nieuwland aan Zet” in samenwerking met de gemeentevertegenwoordigers en Woon Plus dit mee laten wegen in hun doelstelling een positief eindresultaat te bereiken.

Het verhaal van Ananti

VERSCHILLENDE CULTUREN SAMEN

“Als je met één hand klapt, dan hoor je niets.”

Ik wil graag iedereen welkom heten!

Het is wel een beetje spannend voor mij om aan Nederlands publiek een klein verhaal te vertellen. Ik ga iets vertellen over mijn ervaringen in Nieuwland.

Ik ben in september 1982 als vluchteling naar Nederland gekomen: ik heb ongeveer zes maanden in Nieuwland gewoond. Ik heb geen aardige burens gehad; toen sprak ik met hun Engels. In december ging ik naar school om de Nederlandse taal te leren. Daarna sprak ik met mijn burens een paar woorden Nederlands. Mijn burens zijn allemaal oude mensen, die in een bejaardenhuis woonden. Na zes maanden ben ik naar Groenland verhuisd. In mei 1999 ben ik weer met mijn gezin naar Nieuwland teruggekomen.

Als ik terugkijk: tien jaar geleden was Nieuwland een saaie, niet mooie woonwijk. Er waren geen gezellige winkels, er waren geen gezellige huizen. Ik heb alleen maar flats gezien.

Er zijn in een paar jaar tijd heel veel dingen veranderd: twee flats zijn verdwenen, en in plaats van de flats zijn kleine eengezinswoningen in de wijk gekomen. Dat is veel mooier.

Met andere woorden: een gedeelte van Nieuwland is mooi geworden. Ik denk dat er nog veel meer dingen in de wijk Nieuwland moeten gebeuren.

De omgeving maakt de wijk rijker, en de wijk moet er aantrekkelijker uitzien, zodat er nieuwe mensen komen wonen.

Er moeten meer winkels komen.

Nu woon ik in een heel rustige buurt: ik heb heel fijne burens. Mijn kinderen spelen vaak met buurkinderen. Op straat zie je altijd veel mensen, maar je hebt heel weinig contact met anderen. Ik zie op straat in Nieuwland heel weinig Nederlanders in vergelijking met andere plaatsen of wijken. In Nieuwland wonen heel veel culturen samen. Iedereen heeft veel feesten, maar ik zie de integratie heel weinig. Altijd tonen dezelfde mensen hun interesse voor de integratie: de drempel ligt aan beide kanten nog hoog. Maar de actie moet van beide kanten komen: *als je met één hand klapt, dan hoor je niets*.

Als de Tamil-gemeenschap een activiteit organiseert is het nog moeilijker om er andere culturen bij te betrekken. Als ik naar mijn betrokkenheid in de wijk kijk: ik ben zelf actief binnen de Tamil-gemeenschap in Schiedam. De afgelopen jaren heb ik samen met SW-ers en SPW-ers heel veel gedaan. Ik heb zes culturele bijeenkomsten met hulp van die twee organisaties georganiseerd.

Vervolg verhaal Ananti

Ik heb twee belangrijke doelen: ten eerste wil ik graag onze normen en waarden overbrengen aan onze kinderen, en ten tweede wil ik graag aan de maatschappij laten zien wie wij zijn en wat onze normen en waarden zijn: elkaar begrijpen is een belangrijk aanknopingspunt voor een goede samenleving. Ik vind het heel leuk om dit mee te maken in de wijk Nieuwland.

In Nieuwland wonen ongeveer 15 Tamil-gezinnen, dat is ongeveer 75% van de totale Tamils in Schiedam. Wij zijn bezig met integratie en tegelijkertijd zijn wij ook bezig met onze culturele normen en waarden levend houden.

Tenslotte wil ik graag zeggen: aan de ene kant vind ik het heel leuk om in Nieuwland te wonen, aan de andere kant voel ik mij niet zo erg prettig. Omdat anderen heel anders over Nieuwland denken en praten. Dit beeld moet veranderd worden. Ik hoop dat dat ook binnenkort zal gebeuren. Ik zal graag een groen, mooi en gezellig Nieuwland in de toekomst zien.

Dank je wel.

Het verhaal van Magda

VERSCHILLENDE VERHALEN IN BEELD GEBRACHT

Ik heb zo hier en daar in de wijk mijn oor te luisteren gelegd, en ik heb van verschillende mensen een verhaal gehoord over Nieuwland. Ik heb die verhalen een beetje aan elkaar genaaid, net zoals de lappendeken getekend is, en ik heb dus een lappendeken van verhalen.

Ik was drie jaar toen ik kennis maakte met Nieuwland. Ik woonde eerst met mijn vader en mijn moeder en mijn kleine broertje op een tot woning omgebouwde slaapetage op de Vlaardingerdijk, en het was daar heel erg klein en heel erg nat en verschrikkelijk koud: als het buiten vroom, dan vroom het binnen ook! Mijn moeder heeft sinds de geboorte van mijn broertje de Woningdienst zo'n beetje platgelopen en die mensen de oren slap gezeurd om nou asjeblieft toch een grotere woning te kunnen krijgen. En ik denk dat ze helemaal suf gezeurd waren, want uiteindelijk konden m'n vader en moeder mij vertellen dat we een huis kregen in Nieuwland, in de Piersonstraat.

En dat was een heel ander huis dan wat wij gewend waren, wat ik gewend was. Het was een flat, en we gingen op de derde verdieping wonen. Er was een kamer voor mijn broertje en een kamer voor mij, er was een huiskamer en een keuken, *en een doucheceel*, met een douche en een lavet. Nou, dat bleek dus eigenlijk een soort wastobbe te zijn, maar heel handig, op aanrechthoogte, dus mijn moeder kon ons dus gewoon, hop, zo in bad tillen en wassen. En de was heeft ze er in de week gezet, dat was heel handig.

Er was in die flat ook een *mandengat*.

Dat is een heel raar woord: dat vond ik toen ook. Nou, er waren allemaal belletjes beneden. Er waren acht belletjes, en als je visite kreeg of de melkboer kwam, die belde dan en dan kon je boven met een knopje de deur opendrukken; maar dan wist je nog niet wie er nou was, en dan was er een mandengat, dat was een soort gat in de grond, op elke verdieping, daar zat een hekje omheen want ja, anders kukelde je zo naar beneden, en je drukte de deur beneden open en je deed je eigen voordeur open en je ging over dat mandengat kijken wie er was: of het de melkboer was of dat je naar beneden moest komen, of dat het gewoon gezellig visie was en dat je kon zeggen van "nou, ik zet de koffie even op".

Nou, dat was mijn kennismaking met Nieuwland!

Nieuwland, dat is gezellig! Heel veel verschillende mensen. Ja, en eigenlijk zijn ze allemaal aardig. Als je ze gedag zegt, zeggen ze vanzelf wat terug.

Vervolg verhaal Magda

Overlast? Ja, van die toeterende auto', als ze iemand van de derde nodig hebben! Van kinderen? Nee, eigenlijk niet. Maar ja, "stil buiten spelen", dat kan toch ook niet!

Veel leuke dingen maak je mee. 's Zomers buiten: dan zetten we een bankstelletje buiten en een koelkastje met bier, en dan gezellig met de hele buurt! 's Zomers, buiten. Leuk joh.

Ja, en nou mot ik dus naar een andere buurt, want mijn huis wordt afgebroken. Wel jammer hoor, ik zal het missen, m'n buurtjes. Het is wel leuk natuurlijk hè, een ander huis in een andere wijk. Wel ver weg, maar winkels zijn er genoeg: de EDAH is er en voor grote dingen ga je gewoon de stad in of ergens anders naartoe.

(Aan de telefoon)

Ja , o ..., ja. Ach, eerlijk? Ja O nou: gisteren! Gisteren was ik m'n sleutels vergeten en die Chinese buurvrouw vroeg of ik bij haar wilde komen voor lekker eten. Nou, ik heb lekker gezéten en ik heb me toch lekker gegéten! Gezellig hoor!

(Tegen het publiek)

Ik woon goed in deze flat. Vóór kan ik heel ver kijken, langs het politiebureau en dan zo het park in. Jammer dat er een ziekenhuis komt: ben ik wel mijn mooie uitzicht kwijt. Hier achter is een soort tuin. Da's leuk, voor de kinderen, met mooi weer.

Een paar jaar geleden zijn de flats opgeknapt: nou, alle duiven waren weg! Ja, nou zijn ze er weer. Alles met poep: vervelend en vies!

De scholen zijn goed. Geen ruzie.

Veel geluid van de burens.

Ik woon goed hier.

Wat ik zo leuk vind, is dat het zo rómmelig is. Ja, andere wijken zijn mij te netjes! Rommelig, dat is niet vies hè, dat kan heel leuk zijn! Alles wordt hier goed geregeld. Leuk vind ik dat!

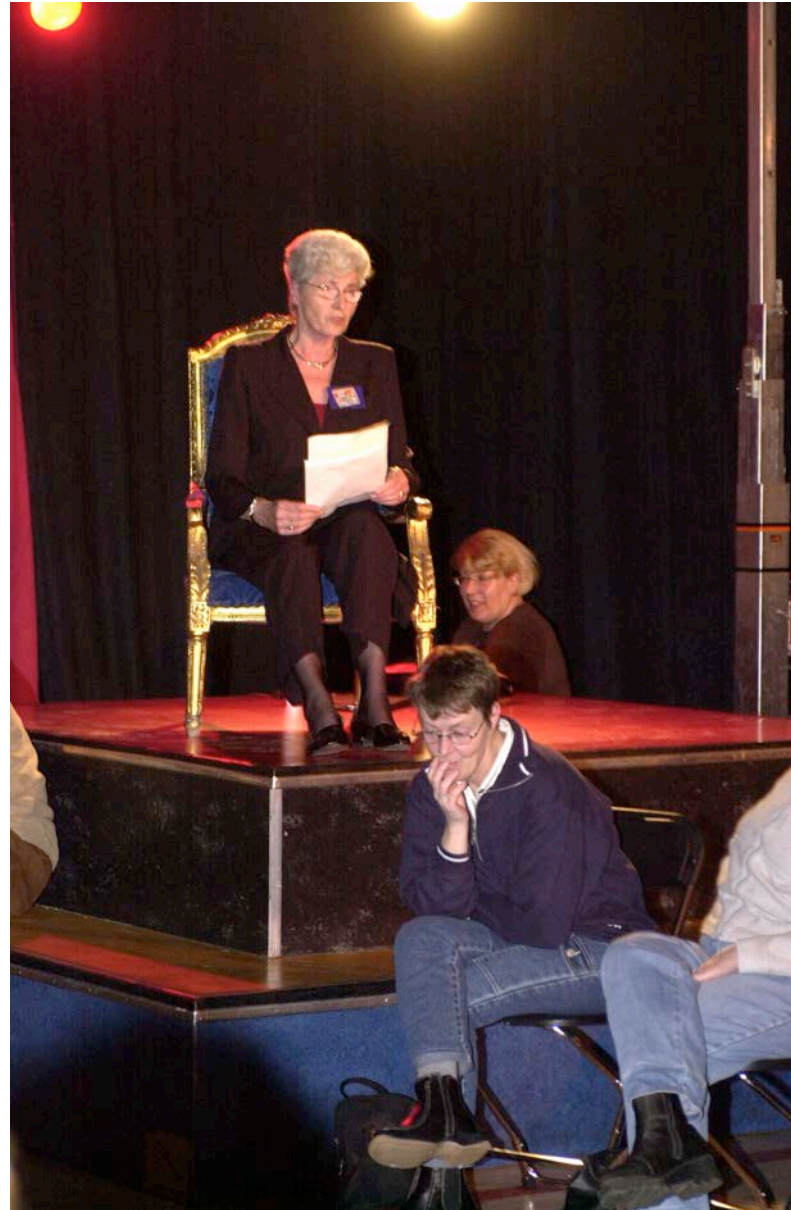
Ja, ik ben een hele poos weg geweest. Ik heb in noord op het Bachplein gewerkt, ook in noord gewoond, en een jaar of acht geleden ben ik weer teruggekomen naar Nieuwland. Ik heb een huis in Nieuwland en ik heb werk in Nieuwland, in de bibliotheek. Nou, daar heb ik het heel erg naar mijn zin: het was een heel grote stap, van de grote bibliotheek naar dat kleine wijkbibliotheekje hier in Nieuwland, maar ik heb me er lekker ingedraaid, ik vind het heel gezellig. En ik wil het ook heel

Vervolg verhaal Magda

gezellig maken voor alle mensen die er komen en eventueel nog bijkomen, want dat zou ik heel leuk vinden, als het nog wat drukker werd. Ik heb veel contact met scholen, en uh, nou, er komen heel veel kinderen met de klas op visite in de bibliotheek. En ik vertel van de boeken, en ik vertel wat je allemaal kunt vragen in de bibliotheek; ik verzamel plaatjes voor de kinderen voor als ze een werkstuk moeten maken: nou, ik heb plaatjes van vlinders, en van leeuwen, en van voetballers, en uh, auto's O nee, de auto's zijn nu op, daar moet ik echt weer nieuwe van gaan verzamelen. Maarre, niet alleen de kinderen krijg ik op visite in de bibliotheek, ook groepen van moeders, zoals dat groepje van Jamila, die met Opstap bezig was. Die moeders komen ook naar de bibliotheek, en dan praten we over hoe handig het is dat kinderen boeken leren kennen, en dat ze daardoor beter hun taal, hun eigen taal, of hun tweede taal, het Nederlands, goed leren, en hoe handig het is als je veel met boeken werkt, als je er veel uit hoort voorlezen, als je er veel in kijkt, hoe goed dat is voor je eigen ontwikkeling bijvoorbeeld; hoe je leert kennismaken met bang zijn, verdrietig zijn of heel erg blij zijn. Nou ja, ik kan er eigenlijk nog wel heel veel meer over vertellen maar dat doe ik niet, want er is nog iemand die iets gaat vertellen.

Dus dit was mijn laatste verhaal!

Het verhaal van Riet

DE RENOVATIE

Als bewoner van Nieuwland heb ik door de jaren veel meegemaakt.
En wat het meest is bijgebleven is toch de renovatie van mijn huis in de Dr. De Visserlaan.

In 1986 werd de planning bekend gemaakt wat er zo zou gebeuren: dubbele ramen, isolatie op de buitenmuur, hete lucht verwarming, ja, prachtig allemaal, maar als echte Schiedammer, ja, dan moet je je hier eerst tegen verzetten: er zal toch eerst over gesproken moeten worden!

Een commissie werd gevormd, en dat ging om de 448, omgeving Schaepmansingel. Uh, maar de De Visserlaan: dat was het proefproject, en samen met de bewoners, de toenmalige bewonersstichting, de architect, de aannemer, en Wonen & Leven zijn we aan de praat gegaan en een mooi plan is gemaakt. En in 1987 is er gestart met de dubbele ramen. Ja, dát ging wel, want dat is búiten. Maar toen kwam het gespuis in huis: nou, dan beleef je wat! Timmerlieden, loodgieters, metselaars, ja noem maar op, niet allemaal tegelijk, maar soms een stelletje ongeregeld bij elkaar.

Die bouwvakkers zijn heel erg verschillend. De een zingt de hele dag en de ander kan geen zin zeggen zonder te vloeken. Maar je kunt er wel mee lachen!

Ik had het er maar druk mee.

Je staat versteld hoe snel die lui doorhebben waar de koffie het beste was! En als ik aan de timmerman vroeg: "Timmerman, wil je een kop koffie?", nou, dan wilde hij wel, maar "mag mijn collega ook een bakkie?" Nou, dat mocht, maar als ik me dan omdraaide stonden er acht man te wachten op mijn bakkie troost: ze kwamen gewoon door de open ramen naar binnen!

Drie tot vier weken duurde de renovatie, soms met tegenslagen.

Nou ja, bij de een was het erger dan bij de ander: er zijn ook mensen echt ziek van geworden. Het was ook niet niks: 24 uur stof happen, herrie heel de dag, en iedere dag maar wachten wat er ging gebeuren. Maar het werd mooi, zoals de toenmalige wethouder, Zijderveld, ons had voorspeld. Hij zei toen: "Het is zo'n bijzonder project, ze komen met bussen tegelijk!"

Nou, hij had gelijk, maar ze kwamen allemaal ... *bij mij thuis*: de architect was trots op zijn paradepaardje: dat moest iedereen zien. En de technisch directeur van Stork, die kwam vaak met zakenrelaties langs, want dan kon hij zijn hete lucht verwarming in werking laten zien. Ja, allemaal ... *bij mij thuis*.

Vervolg verhaal Riet

Op een gegeven moment werd ik benaderd door ik weet niet meer precies wie dat was, maar ik dacht iemand van de gemeente, maar ja, let op: iemand van de BBC wilde een documentaire maken van het project. Ja, *bij mij thuis*.

Nou kun je niet nee zeggen, maar je bent wel vereerd. En het was toch wel bijzonder: dat was de kans om bekende Schiedammer te worden!

Een heuse crew kwam langs met camera's en alles wat er zo bij hoort, en ik had mijn huis opgefleurd met mooie bloemen (dat kostte me een bom duiten, maar ja, het staat zo leuk op de film nietwaar?). Er werd een interview gemaakt met het hele gezin, de film werd opgenomen van het project binnen en buiten, en nu maar wachten tot het werd uitgezonden. Nou, dat duurde even. En ja hoor, na een tijdje, op de BBC: de documentaire!

Nou, dat viel tegen.

Als je nagaat dat er twee dagen aan gewerkt was was het erg aan de korte kant! En beroemd ben ik er zelf niet van geworden, want ik toen ik mezelf zag op de videoband moest ik twee keer terugkijken om de flits te kunnen zien!

Nou, filmen dan maar niet meer, dat kost mij veel te veel tijd.

Ja, dat was mijn ervaring met de renovatie.

Ik heb er veel van geleerd, want als je in zulke moeilijke omstandigheden de dingen positief benadert, ja, dan kun je het overleven.

Er komt ook wel weer een end an, en je hebt dan wel een mooie, gerenoveerde woning.

Gelachen, dat heb ik veel in die tijd, ondanks de rotzooi. Toen het klaar was was het ineens zelfs ongezellig, zo stil in huis. En als je mij nou vraagt: "zou je het dan nog een keertje willen?", nou, echt niet! Dat zou teveel van het goeie zijn, en bovendien: het was toch niet zo'n heel goed plan, want de hete lucht verwarming gaat er alweer uit.

Conclusie: alles moet je meemaken, al is het maar eens in je leven. Maar ík bedank er verders voor!

Interviews door [Liesbeth](#)

Ik woon driehoog. Lekker hoor, 's zomers: mijn balkon vol met bloemen, kopje koffie, een goed boek, lekker stoeltje, heerlijk relaxed! En dan zit je midden in de stad. Als ik uitkijk vanaf mijn balkon zie ik de groene zee boven 's Graveland, net alsof je midden in het bos zit. Maar heb je behoefte aan een gesprek? Je hoeft maar een stapje naar voren te doen: buurvrouw boven, buurvrouw beneden, buurvrouw opzij, kinderen beneden; je hebt altijd wel contact. En dat vind ik dan van een balkonnetje: je kunt je terugtrekken maar je kunt ook heel veel contacten leggen. En dan zou je zeggen: "met je buurvrouw boven?" Nou, ik heb hele gesprekken met mijn buurvrouw boven, en we zien elkaar niet eens! En toch zijn het leuke gesprekken, want je komt elkaar ook op de trap tegen.

En nou ga ik iets leuks doen, ik ga een paar mensen in de zaal vragen wat hun favoriete plekje in de wijk Nieuwland is.

"Mijnheer, wat is uw favoriete plekje?"

"Voor mezelf persoonlijk het Beatrixpark. Al is dat eigenlijk niet echt Nieuwland."

"Het is eigenlijk wel een stukje van Nieuwland, want we zijn er heel snel natuurlijk. En waarom vindt u dat?"

"Ik kan er de rust vinden die ik hier in Nieuwland niet kan vinden."

"Dank u wel. En dan deze mijnheer: wat is uw favoriete plekje?"

"Dat is overal hè, overal vind ik het leuk in Schiedam. Zéker Nieuwland vind ik gezellig. Ik woon daar bijna zes jaar, ik heb geen last daar, ik vind het echt een beste wijk."

"Dus u wilt er nog lekker lang blijven wonen?"

"Ja."

"Mevrouw, wat is uw favoriete plekje?"

"Goed. Lekker wonen. Rustig."

"Geen last van kinderen of jongeren?"

"Nee, normaal spelen, doen de kinderen."

"Oké, en Els, wat is jouw favoriete plekje?"

"Ik kan ontegenwoordig genieten van dat stukje Van Harenlaan en de molens er achter. Schitterend."

"Dus Nieuwland is helemaal niet zo slecht? "

vervolg interviews Liesbeth

“Nee, qua groen en omgeving niet, en er zijn heel veel fijne mensen. Het is zoals al werd gezegd: als je zelf goeiemorgen zegt, dan zeggen ze ook hallo terug.”

Ja, dat is uiteindelijk het belangrijkste: het contact met je buren. Zeg eens goeiemorgen als je elkaar tegenkomt, “hoe is je dag geweest”, kleine dingen, waardoor je met je buren een heel leuk contact kunt krijgen.

Ik zeg wel eens: ik ben bijna in Nieuwland geboren, ik woon hier 43 jaar, ik ben hier als driejarig meisje komen wonen, en ik woon hier fijn.

En waarom? Omdat het zo gezellig is.

EINDE